

der er sket ikke saalidt Skade derved. Havde vi haft en Aktielov i disse 5 Aar, der begyndte med en dyb Depression, dernæst fik en stærk Opgang og endelig den Spekulationsperiode, der har været omtalt, vilde adskillige økonomiske Foretagender have staaet sundere, end de gøre i Øjeblikket. Det vilde have været til Fordel for hele Samfundet, ikke mindst for Arbejderne, der mere end nogen anden Samfundsklasse lide ved Overkapitalisering af Aktieselskaber og alt, hvad hertil hører, idet de ikke blot saa maa betale en Merværdi til den eksisterende Kapital, men i mangfoldige Tilfælde maa betale Merværdi til rene opsvindede Kapitaler, fingerede Kapitaler og Formuer, som slet ikke eksistere undtagen i Aktieselskabernes saakaldte Regnskaber.

Kravet om en Aktielovgivning giver mig en naturlig Overgang til at vende mig til den højtærede Justitsminister.

I sit Foredrag forleden viste den højtærede Minister netop en ganske særegen Ævne til at gaa udenom alle Kærnepunkter. Ærede Medlemmer ville erindre, hvorledes den højtærede Justitsminister dvælede umaadelig længe ved Løvejagten, som ikke var nævnt af noget Medlem her i Salen, og ved hele Biografteaterbevillingens Forhistorie. Men da han havde dvælet umaadelig længe derved, for Resten ogsaa særdeles kedeligt derved, da han ligesom kunde mærke, at en mild Dvale sænkede sig over Medlemmerne, forlod han dette Emne der, hvor han netop skulde have begyndt, og sprang over til det næste. Han forlod Emnet, netop hvor det interessante ved Historien begyndte.

Den højtærede Justitsminister havde altsaa ikke et Ord til Forsvar for sin ny Bevilling, for sin Bevilling til Enken efter en af hans afdøde Venner og til en nær Slægtning og Bekendt af Konferensraad Heide. Det er Sagens Kærnepunkt. Den højtærede Minister talte noget om, hvad der skulde gøres, naar Bevillinger vare blevne forbrudte. Der var i og for sig intet forbrudt, der var overtraadt et Politiforbud, og der kunde have været anlagt Sag mod vedkommende Mand, og man kunde have set, hvad Domstolene vilde sige. Men Ministeren sagde: Naar Bevillingen var forbrudt, skulde saa ogsaa Bevillingen forsvinde? Nej, derom har der ikke været talt et Ord, men det, der har været kritiseret, var, at Ministeren overdrog Bevillingen til to saadanne Personer, som jeg nævnte i mit Foredrag. Da han talte om Teaterbevillingen, nævnte han som en Udvej, at man kunde opslaa Bevillingen

som ledig. Det er jo en stor Forretning, det her drejer sig om, en aarlig Indtægt af op imod 50,000 Kr., og Justitsministeren vidste, før nogen anden vidste det, hvor stor denne Forretning var. Han lod sig under Sagen Papirerne tilstille, undersøgte dem meget nøje og kendte dem til Bunds, før nogen anede, at det var saa stor en Forretning. Men desuden forelaa der jo Andragender i Snesevis gennem Politidirektøren fra Folk, der have beskæftiget sig med, ere kyndige, øvede i Biografvæsenet. Hvad var da naturligere end at lade en af disse Andragere faa denne Bevilling, og at man af dem, der havde meldt sig, havde søgt den bedste og værdigste ud eller ladet Politidirektøren gøre det. Jeg mener derfor, at denne Uddeeling af en meget værdifuld Bevilling stempler Justitsministerens Administration paa dette Omraade som vilkaarlig og som hensyntagende til helt andre Momenter end dem, der burde være de ledende for en Mand i hans Stilling.

Den højtærede Justitsminister gik ikke nærmere ind paa de meget interessante Detailler ved denne Sag. Han talte om de to Mænd, der have afkøbt Direktør Ole Olsen Bevillingen, men jeg vil gøre opmærksom paa, at Direktør Ole Olsen udtrykkelig havde hævdet, at Bevillingen gjaldt ham. Han havde omdannet sin Virksomhed til et Aktieselskab. Det finder jo ofte Sted, og Justitsministeren har ikke noget at sige dertil, naar det drejer sig om store Aktieselskaber paa Millioner. Der kan der ikke være Tale om Aktiesvindel. En Mængde Biografteatre ere jo omdannede til Aktieselskaber. Direktør Olsen havde omdannet sin Forretning til et Aktieselskab og overdraget en Del af Aktierne til de omtalte Mænd. Justitsministeren har nu haft en Fornemmelse af, at der blev gjort dem Uret. Der blev ført meget indgaaende Forhandlinger, og den ledende Mand under disse var den Sagfører Mandal-Bertelsen, som Justitsministeren er nøje bekendt med.

De to Mænd bleve stillede tilfreds, saa Munden blev halvvejs bunden paa dem, for at de ikke skulde gøre alt for meget Vrøvl ud ad til, og det skete paa den Maade, at den ene fik den egentlige Ledelse, bliver den, der skal gøre Arbejdet, medens de to andre, Fru Köhler og Hr. Hennings, tage Udbyttet uden noget Arbejde. Den anden fik Lov til at beholde sin Bevilling i Aarhus, der under et intet sigende Paaskud var taget fra ham. Disse Forhandlinger førtes ogsaa af Mandal-Ber-